

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce **V. P.**, zastoupeného Mgr. Petrem Škopkem, advokátem se sídlem Příbram, T. G. Masaryka 153, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 1292/25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 2. 2025, č. j. 60 Ad 3/2024 – 119,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 10. 2023, č. j. X, žalobci postupem dle § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, odňala invalidní důchod ode dne 18. 10. 2023. Vycházela přitom z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) Strakonice ze dne 14. 9. 2023, dle něhož již žalobce není invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 30 %. Žalobcem uplatněné námitky zpochybňující posouzení jeho zdravotního stavu žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 1. 2024, č. j. Y (dále jen „napadené rozhodnutí žalované“), zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Vycházela přitom z posudku o invaliditě ze dne 4. 1. 2024, dle něhož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla žalobcova pracovní schopnost pouze o 30 %.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud provedl důkaz (jím nařízeným) posudkem Posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích (dále též jen „PK MPSV“) spolu s protokolem o jejím jednání ze dne 3. 6. 2024. Na tomto základě konstatoval, že komise zasedala v řádném složení za účasti specialisty z oboru neurologie. Posudek vycházel z předložené zdravotní dokumentace, včetně lékařských zpráv z let 2020–2023 a kompletní dokumentace praktického lékaře

žalobce, přičemž žalobce byl při jednání vyšetřen odborným lékařem z oboru neurologie. Posudková komise vyhodnotila předchozí posudky, včetně důvodů přiznání invalidity prvního stupně v letech 2019 a 2021, a konstatovala, že neurologické nálezy žalobce jsou dlouhodobě stacionární, bez paréz či poruch cití. Dřívější podřazení zdravotního stavu žalobce pod položku kapitoly XIII oddíl E, 1c přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška“), nelze zdůvodnit, neboť nejsou splněna kritéria pro středně těžké postižení. K námitkám žalobce komise uvedla, že jeho vyšetření při jednání neprokázalo odlišný stav od předchozích neurologických nálezů, které jsou s výjimkou palpační citlivosti prakticky normální a že žalobce musí dodržovat pohybový režim, kterému současné zdravotní zařazení odpovídá (žalobce byl posuzován jako učitel odborného výcviku). Rozhodující příčinou dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejméně významným dopadem na pokles pracovní činnosti je chronický bolestivý páteřní syndrom hrudní páteře při prokázané stacionární hernii disku Th7/8; jde o lehké funkční postižení dvou úseků páteře s omezením pohyblivosti, svalovou dysbalancí, poruchou statiky a dynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, bez známek poškození nervu; některé denní aktivity jsou proto vykonávány s obtížemi. Nebyly seznány parézy, poruchy cití ani neurologické nálezy. Žalobcův dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole XIII oddíl E položka 1b vyhlášky; míra poklesu jeho pracovní schopnosti byla za použití korekčních faktorů stanovena na 30 %. K datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl žalobce invalidní, neboť pokles pracovní schopnosti nepřesahoval 35 %.

[4] Na základě námitek žalobce proti uvedenému posudku nechal krajský soud vypracovat komparativní posudek PK MPSV v Plzni (označovaný jako „revizní“ posudek). Z obsahu vypracovaného posudku ze dne 22. 11. 2024 krajský soud zjistil, že jednání se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili, ač zástupci žalobce byla zaslána informace o posuzování zdravotního stavu posudkovou komisí. Komise zhodnotila zdravotní stav žalobce včetně všech dostupných lékařských podkladů a potvrdila shodu s předchozími posudky. Stav byl charakterizován jako dorzopatie a spondylopatie s bolestivým syndromem páteře, středně těžkým funkčním postižením, bez funkčně významného neurologického deficitu. Komparativní posudek rovněž zohlednil věk, vzdělání, profesní historii a současné zaměstnání žalobce. Komise konstatovala, že žalobce je schopen pokračovat ve stávající výdělečné činnosti při zachování stabilizovaného zdravotního stavu. Objektivní neurologický nálezy byly dlouhodobě normální, s omezením dynamiky páteře při předklonu a mírnou palpační bolestivostí. Rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti je možná, avšak žalobce setrvává ve stávající profesi. Komise se ztotožnila s předchozími posudky, které považuje za podrobné, výstižné a jednoznačné.

[5] Pokles pracovní schopnosti byl komparativním posudkem zhodnocen na 25 %, s ohledem na míru postižení, komorbiditu a vykonávanou profesi. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalované (pozdější zprávy nelze zohlednit) žalobce nebyl invalidní a jeho stav odpovídal statusu osoby zdravotně znevýhodněné, což přináší ve smyslu zákona č. 435/2004, o zaměstnanosti, určité výhody na trhu práce. Jedná se o zachovalou, byť podstatně omezenou, schopnost vykonávat soustavné zaměstnání či jinou výdělečnou činnost.

pokračování

[6] Krajský soud dále provedl důkaz žalobcovým podáním ze dne 26. 11. 2024, z něhož vyplývá, jaké podklady měla posudková komise v Plzni k dispozici. Zbylé návrhy na dokazování byly krajským soudem zamítnuty pro nadbytečnost či irelevanci, včetně návrhů na další znalecké posudky či výslechu žalobce. Dokumenty týkající se příjmů žalobce či svářečské kvalifikace nemají vztah k posuzování zdravotního stavu žalobce.

[7] Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalované, krajský soud shledal, že toto rozhodnutí je přezkoumatelné. Posudkový lékař vycházel z komplexní dokumentace, stanovil úplnou klinickou diagnózu, označil rozhodující zdravotní postižení a zařadil jej k příslušné položce vyhlášky. Zabýval se i dalšími zdravotními potížemi žalobce, aplikoval korekční faktory a závěr ohledně absence invalidity odůvodnil. Případné drobné formální nesrovnalosti v písemném vyhotovení posudku nezpůsobily jeho nezákonnost.

[8] Co se týče závěrů plynoucích z posudků PK MPSV, krajský soud uvedl, že žalobcův zdravotní stav byl vyhodnocen na základě kompletní dokumentace a vyšetření odborným lékařem. Bylo stanoveno rozhodující zdravotní postižení a míra poklesu pracovní schopnosti žalobce se zohledněním korekčních faktorů. Komparativní posudek PK MPSV v Plzni plně aproboval předchozí hodnocení a dospěl ke shodnému závěru, že žalobce není invalidní. Subjektivní hodnocení žalobce či jeho manželky nemá na toto posouzení vliv. Žalobce nesplnil kritéria pro přiznání invalidity prvního, druhého ani třetího stupně.

[9] K námitce porušení legitimního očekávání krajský soud uvedl, že žalobce nemohl očekávat trvalé přiznání invalidního důchodu. Přezkum zdravotního stavu je běžnou praxí a správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Zlepšení zdravotního stavu nebo zjištění, že předchozí posudky byly nadhodnocené, nezakládá porušení legitimního očekávání. PK MPSV v Plzni zdůvodnila rozdílné závěry dřívějších posudků s ohledem na stabilizaci zdravotního stavu a schopnost žalobce setrvat ve své výdělečné činnosti. I když posudek zmiňoval § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který již pozbyl účinnosti, namísto § 8 odst. 1 písm. a) téhož zákona, vyhotovení posudku bylo v souladu s přechodnými ustanoveními novely tohoto zákona a lékař Institutu posuzování zdravotního stavu byl oprávněn posudek vypracovat.

[10] Za nedůvodnou označil krajský soud i námitku posouzení zdravotního stavu žalobce v jeho nepřítomnosti. Na jednání PK MPSV v Českých Budějovicích byl žalobce vyšetřen odborným lékařem, a proto byla splněna povinnost pro řádné posouzení zdravotního stavu. Co se týče posouzení provedeného PK MPSV v Plzni, zde bylo vycházeno z aktuální zdravotní dokumentace a z ničeho nevyplývá, že by přijaté závěry byly jakkoli ovlivněny tím, že žalobce nebyl jednání PK MPSV přítomen. K námitce možné podjatosti posudkových komisí krajský soud uvedl, že posudkoví lékaři nejsou závislí na žalované a postupovali nezávisle. Institucionální nezávislost je zajištěna zařazením posudkových komisí pod MPSV. Požadavek žalobce, aby soud ustanovil nezávislého znalce, není důvodný, protože všechny posudky byly přesvědčivé, úplné a nedošlo mezi nimi k zásadním rozporům či nejasnostem.

[11] K námitce nesprávného hodnocení žalobce jako učitele odborného výcviku, bez zohlednění jeho profese svářeče krajský soud uvedl, že posudkové komise hodnotily žalobce podle povolání, které vykonává od roku 2013, což odpovídá jeho skutečné pracovní schopnosti. Hodnocení bylo provedeno v souladu se zákonem a vyhláškou, která vyžaduje posouzení schopnosti pokračovat v předchozí výdělečné činnosti.

[12] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, kterou podřadil pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[13] Stěžovatel namítá, že invalidní důchod mu byl přiznán v roce 2019 za totožných podmínek, za jakých mu byl nyní odňat. Od té doby se jeho zdravotní stav nezměnil a podmínky pro přiznání invalidního důchodu zůstaly stejné; přesto mu byl invalidní důchod odňat na základě nových posudků, které jsou v rozporu s posudky dřívějšími. Rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu považuje za překvapivé a nepochopitelné, neboť vzhledem k předchozím posudkům důvodně očekával potvrzení invalidity. PK MPSV v Plzni jej nevyšetřila, a přesto zpochybnila závěry předchozích posudků, což odporuje zásadě předvídatelnosti i pravidlům *lege artis*. Dále stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s argumenty ohledně jeho kvalifikace a možnosti výkonu jiné, výdělečnější činnosti, ani s návrhy na doplnění dokazování. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[14] Stěžovatel rovněž považuje posudky posudkových komisí za neobjektivní a nekompletní, neboť komise spadají pod stejné ministerstvo jako žalovaná, což vylučuje jejich nestrannost. Navrhoval proto vypracování znaleckého posudku nezávislým znalcem z oboru zdravotnictví, což krajský soud odmítl s odkazem na institucionální nezávislost komisí. Stěžovatel však setrvává na názoru, že vzhledem k vazbám na žalovanou nelze zajistit objektivní posouzení jeho zdravotního stavu, a proto je nutné, aby *revizní* (komparativní) posudek vypracoval nezávislý znalec, nikoli jiná komise MPSV.

[15] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé na odborném lékařském posouzení, které pro potřeby soudního přezkumu provádí PK MPSV. Tyto komise posuzují zdravotní stav komplexně na základě úplné dokumentace a stanovují míru poklesu pracovní schopnosti dle vyhlášky č. 359/2009 Sb. Posudek musí být úplný, přesvědčivý a musí se vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Stanovení data vzniku či zániku invalidity je odbornou otázkou, kterou soud nemůže posoudit sám, a proto je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu posudek PK MPSV klíčovým důkazem. V projednávané věci byly vypracovány dva posudky, které se shodly na tom, že žalobce není invalidní, míra poklesu jeho pracovní schopnosti byla stanovena pod hranici 35 %. Žalovaná nemá výhrady k rozsudku ani k řízení před soudem prvního stupně, rozsudek považuje za dostatečně odůvodněný. Navrhla proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[16] Jelikož se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je s ohledem na § 104a odst. 1 s. ř. s. nutné před samotným věcným přezkumem nejprve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021

pokračování

v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) v rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021–28).

[17] V nyní projednávané věci žádná z těchto podmínek naplněna není; stěžovatel sám ostatně ani žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil. Kasační stížnost tedy není přijatelná.

[18] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že ačkoli stěžovatel formálně podřadil důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., toto ustanovení na projednávanou věc nedopadá, neboť řízení nebylo zastaveno, ani žaloba odmítnuta. Z obsahu podání je však zřejmé, že stěžovatel ve skutečnosti uplatňuje důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že splňuje požadavky kladené jeho judikaturou na náležitosti soudních rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38). Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, jaké důvody krajský soud vedly k výroku o zamítnutí podané žaloby, přičemž všechny nosné námitky stěžovatele soud vypořádal, a to minimálně implicitně v rámci širších úvah (srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78).

[20] Namítá-li stěžovatel, že se krajský soud nevyslovil k jeho argumentaci, podle které s ohledem na dosavadní vzdělání, zkušenosti a znalosti by stěžovatel mohl vykonávat namísto profese mistra odborného výcviku profesi svářeče, nebránil-li by mu v tom dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, lze jej odkázat na část V. G odůvodnění napadeného rozsudku (zejména na odst. 80), kde se krajský soud s touto otázkou přezkoumatelným způsobem vypořádal (viz stručné shrnutí této argumentace v odst. [11] výše). Pokud jde o citace z odůvodnění napadeného rozsudku uvedené v odst. 22. kasační stížnosti, zde není kasačnímu soudu zřejmé, v čem by si měly (dle tvrzení stěžovatele) protiřečit.

[21] Ani skutečnost, že krajský soud neprovedl všechny stěžovatelem navrhované důkazy, nepředstavuje vadu napadeného rozsudku. Důvody, pro které krajský soud důkazy neprovedl, vyplývají z části IV. C odůvodnění jeho rozsudku a odpovídají ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle které lze provedení důkazu pro nadbytečnost odmítnout, „byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez

důvodných pochybností postavena najisto“ (například rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS).

[22] K otázce legitimního očekávání příjemců dávek podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 152/2016-46, kde uvedl, že „rozhodnutí o dávkách důchodového pojištění jsou vydávána s ‘výhradou změny poměrů’ (cum clausula rebus sic stantibus). V široké míře se zde připouští změna pravomocného rozhodnutí o dávce, a to jak vlivem nových skutečností, které nastaly po právní moci rozhodnutí, tak vlivem skutečností, které existovaly v době rozhodování, a přiblíží se k nim dodatečně (viz např. rozsudek ze dne 12. 7. 2006, č. j. 6 Ads 58/2005 – 44). Zdravotní stav jako stav skutkový je stavem v čase dynamickým a podléhá změnám. Zlepšení zdravotního stavu nebo jeho stabilizace, příp. adaptace člověka na situaci vyvolanou zdravotním postižením může vést k obnovení pracovní schopnosti ve vymezeném rozsahu, a tedy být důvodem pro zánik invalidity (viz např. rozsudek ze dne 7. 8. 2003, č. j. 3 Ads 7/2003 – 42)“ (zvýraznění doplněno). Z argumentace krajského soudu shrnuté v odst. [9] výše je zřejmé, že jím vyslovené závěry plně korespondují s judikaturou kasačního soudu.

[23] Poukazuje-li stěžovatel v dané souvislosti na to, že na základě stejné diagnózy mu byl při nezměněném zdravotním stavu invalidní důchod nejprve přiznán a nyní odňat, a to pouze na základě nových posudků PK MPSV, je nutné jej upozornit, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti věcí odborně medicínskou, a soud proto nemůže posoudit věcnou správnost odborných lékařských posudků (například rozsudek ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 55/2013 - 29, č. 3065/2014 Sb. NSS). Úkolem soudu je však zhodnocení jejich jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti (srov. například rozsudky ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61, č. 800/2006 Sb. NSS, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20, ze dne 11. 10. 2013, č. j. 4 Ads 42/2013 - 43, či ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 Ads 116/2014 - 46). Jde tedy o posouzení, zda je z lékařských posudků, a zejména z posudků PK MPSV, zřejmé, že byl stav žadatele o invalidní důchod komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, zda je posudkový závěr náležitě, přesvědčivě a srozumitelně zdůvodněn. (viz například rozsudky ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 Ads 252/2020–25, či ze dne 25. 8. 2022, č. j. 1 Ads 156/2021–43). Posudek PK MPSV je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a své posudkové závěry, na nichž posouzení invalidity závisí, náležitě odůvodnila, aby byly přesvědčivé i pro soud, který nemá (a ani nemůže mít) odborné lékařské znalosti (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003–82, č. 526/2005 Sb. NSS, a ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5 Ads 158/2016–57). Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 77 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na svůj mimořádný význam v tomto řízení však bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna (srov. například již shora uvedený rozsudek č. j. 6 Ads 11/2013 - 20, či rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003 - 136).

pokračování

[24] Krajský soud postupoval plně v intencích výše shrnutého právního rámce, neboť vyšel primárně z posudku PK MPSV v Českých Budějovicích, který (nad rámec běžného procesního postupu) konfrontoval s následně vypracovaným posudkem PK MPSV v Plzni. V odůvodnění svého rozsudku velmi pečlivě (a v souladu se shora citovanou judikaturou) vyložil, proč tyto stěžejní důkazy vyhodnotil jako jednoznačné, určité, úplné a přesvědčivé a konstatoval, že se i s předchozími posudky posudkových lékařů OSSZ a ČSSZ shodují v posudkovém hodnocení a závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti stěžovatele ke dni vydání napadeného rozhodnutí nepřesahuje 35%, tj. že stěžovatel nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí invalidní. Při posouzení zdravotního stavu stěžovatele, včetně míry poklesu pracovní schopnosti a určení stupně invalidity, panuje prakticky úplná shoda mezi všemi posudkovými hodnoceními. Za této situace ob stojí i postup krajského soudu, který odmítl nařídit ve věci znalecký posudek; podle ustálené judikatury je takový postup namíste pouze v případě, kdy z posudků PK MPSV, doplněných případně o doplňkové či srovnávací posudky těchto komisí, nelze zjištění respektive vyhodnocení zdravotního stavu posuzované osoby a tomu odpovídající stanovení míry poklesu jejích pracovních schopností, považovat za úplné a přesvědčivé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 4 Ads 130/2012-22).

[25] I otázka možné podjatosti PK MPSV byla krajským soudem posouzena v souladu s judikaturou kasačního soudu, podle které sama skutečnost, že posudková komise je orgánem MPSV, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů. Ta má být garantována složením posudkových komisí, které sestávají nejen z posudkových lékařů a tajemníků z řad pracovníků MPSV, ale i z odborných lékařů jednotlivých klinických oborů, tedy osob odlišných od pracovníků MPSV (viz například rozsudek ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 - 35, č. 33/2003 Sb. NSS, nověji například usnesení ze dne 9. 5. 2024, č. j. 6 Ads 188/2023 - 29).

[26] Konečně, ustálená judikatura tohoto soudu dává odpověď i na otázku, zda bylo nezbytné, aby byl stěžovatel vyšetřen PK MPSV. Stěžovatel především zcela pomíjí fakt, že k jeho vyšetření došlo u jednání PK MPSV v Českých Budějovicích a jeho argumentaci tak lze spojit pouze s jednáním PK MPSV v Plzni. V tomto směru pak závěr krajského soudu, podle kterého takové vyšetření není obligatorní povinností posudkové komise, zcela koresponduje s již dříve vysloveným názorem Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 152/2016 - 46).

[27] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu vymezeném v odst. [16] výše. Kasační stížnost proto v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení věci (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je třeba rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení s ohledem na § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu